

บทโครงร่างเรื่อง (Plot Outline)
บัดดี้ มีไว้ให้เดือด (Dork Devils)
โดย
ติน หิน พ้า

65/3 หมู่ 5 ถนนสิงหวัฒน์ ซอยวัดปลายชุมพล
ต.ปลายชุมพล อ.เมืองพิษณุโลก จ.พิษณุโลก 65000
โทร. 08 9644 1048, 0 5524 1266

e-mail sudin.expert@yahoo.com
website <http://www.igoodmedia.net>
online facebook/sudin.igoodmedia
channel youtube/igoodmedia.net

ต้นฉบับ
กรกฎาคม 2557

บัตตี้ มีไว้ให้เดือด (Dork Devils)

องก์ 1

วันนี้ ผมรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา ไม่รู้ว่าหลับไปนานเท่าไร แต่รู้สึกว่าสดชื่นกว่าทุกวัน ผมยังคงถูกขังไว้ในห้อง โชคดีที่ไม่ได้ถูกมัดมือมัดเท้า และพวกมันก็ปฏิบัติกับผมเช่นนี้ มาตั้งแต่แรก ไม่รู้ว่าพวกมันจะให้ผมอยู่ในฐานะอะไร ตัวประกัน หรือแขก หรือนักโทษ เพราะมีอาหารวางไว้ให้พร้อม มีห้องน้ำ เตี้ยนอนค่อนข้างสบาย

ผมจะทำอะไร อยู่อย่างไรในห้องนี้ พวกที่ทำหน้าที่ยาม จะคอยเฝ้าดูผมทางภาพวงจรปิด แน่แน่นอน ผมต้องคิดหนีไปจากที่นี่ แต่จะต้องวางแผนให้รอบคอบ ผมจึงไม่รีบร้อน หาจังหวะเหมาะๆ

และเมื่อถึงเวลา แผนหลบหนีของผมก็เริ่มขึ้น เวลาผ่านไปนาน จนพวกมันติดสังเกต จึงส่งคนสองคนมาดู คนพวกนั้นแต่งกายคล้ายทหารยุคซุนล่า แต่คงไม่ใช่ทหารหรอก ผมเดาเอานะ พวกมันสองคนถือปืนเข้ามาในห้อง ไม่เห็นผมอยู่ในนี้ มันจึงรีบค้นทั่วห้อง คนหนึ่งเจอทางหนีของผมแล้ว ผมแอบทำและซ่อนเอาไว้ มันโมโหมาก รีบรายงานและเรียกพรรคพวก ให้ออกตามล่าผมทันที

ผมคิดเผื่อไว้แล้วว่า จะเกิดอะไรขึ้นหลังจากที่ผมหนีออกไป หัวหน้าที่ตามล่าผม บอกรับตามไล่ล่าผมแบบจับเป็น ใครทำให้ผมถึงตาย มันผู้นั้น นอกจากจะไม่มีโอกาสกลับมาแล้ว ยังจะต้องตายตามผมไปด้วย ผมคิดว่า ผมจะต้องมีความสำคัญบางอย่างกับพวกมันแน่นอน ถึงขนาดต้องออกคำสั่งไม่ให้ฆ่าผม ให้จับผมเป็นๆ ส่งกลับมา

หัวหน้าของพวกมัน โมโหมาก ที่ปล่อยให้ผมหนีออกไปได้ และยังโกรธหนักขึ้นไปอีก ที่ไม่ยอมติดเครื่องติดตามตัวกันหนีให้ผมเสียแต่แรก

ผมมานึกอีกที ผมนี่ก็ฉลาดไม่เบาเนะ ผมซ่อนตัวในผ้าห่ม ไม่ให้พวกมันเห็น แอบเปิดช่องทางหนีไว้ก่อนหน้าที่พวกมันจะมา เพื่อลวงให้มันสับสนและเข้าใจผิด

ผมรอจนกระทั่งบ่าย ทุกอย่างเงียบ เข้าใจว่าพวกมันออกตามหาผม น่าจะไปกันเกือบทั้งหมด โดยที่ไม่รู้ว่าผมยังอยู่ในบ้าน ผมถือโอกาส พาตัวเองหนีออกมาทางช่องทางหนี ซึ่งผมวางกลลวงไว้แล้ว มันเป็นรูที่ลอดออกได้พอดีกับลำตัวผม แต่ก่อนไป ผมทำลายกล้องวงจรปิดซะก่อน คนพวกนั้นมันสะเพร่าน่าดู ที่ปล่อยให้ประตูห้องแสบเปิดไว้ อาจเป็นเพราะรีบร่นเกินไปก็ได้ ผมแอบเข้าไปข้างใน เห็นอะไรที่พอเป็นประโยชน์ก็คว้าเอาไว้ก่อน ผมดึงลิ้นชักตู้เปิดออกมา รีบรี้อๆ ค้นๆ อย่างรวดเร็ว จนกระทั่งบังเอิญไปพบสิ่งหนึ่งเข้า ที่มันกลายเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่ทำให้ชีวิตการผจญภัยของผม เปลี่ยนไป

ผมแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ว่าโน้นมีเงินอยู่ ไม่ใช่ร้อยๆ ผมหยิบเอาเงินในลิ้นชักจนเกลี้ยง มันมีอยู่ห้าปึก ผมไม่เสียเวลานับว่าปึกนี้มีเท่าไร เขาเป็นว่ามันเป็นแบงค์พันล้วนๆ ผมยึดเงินนั้นใส่กระเป๋าเบ้ สะพายหลังติดตัวไปด้วย ผมคิดว่า เงินแค่นี้ไม่พอกับค่าเสียหายที่พวกเขาทำกับผมหรอก นี่แค่เป็นค่า

คอกเบี้ยเท่านั้น ที่แรกผมจะค้นหาอาวุธปืนไว้ป้องกันสักกระบอก แต่ไม่ทันเวลาแล้ว เพราะมีเสียงคนเอะอะ เดินมาทางที่ผมซ่อนอยู่ ผมจึงรีบออกจากห้องลับ ก่อนที่พวกมันจะมาเห็น ผมจึงรีบวิ่งออกทางหลังบ้าน หลบซิกแซกไปตามรั้วตึก พยายามไปให้เร็วที่สุด เพื่อหลบกล้องวงจรปิด ผมโชคดีมาก ที่ออกจากป่าช้านั้น ได้ ผมตรงไปที่ถนนอีกด้าน หนามแทงฝ่าเท้าเจ็บน่าดู แต่ก็ต้องทนย่ำเท้าเปล่าไปก่อน

ผมต้องรีบและระวังให้มากที่สุด เพราะโชคไม่เข้าข้างผมตลอดไปแน่ ที่มุมถนนของหมู่บ้าน ผมเห็น เด็กหนุ่มคนหนึ่ง ขับรถจักรยานยนต์รุ่นวิบาก และเสียงดัง ไปซื้อของที่ร้านค้า โชคดีที่วันนี้ ไม่มีคน พลุกพล่าน ผมรอโอกาสให้เขาซื้อจนเสร็จ พอเขาขับมาถึงมุมเลี้ยว เขาชะลอความเร็ว ผมเข้าขวางทางไว้ เขาหยุดรถกระทันหัน เกือบชนผม และเกือบล้ม ผมขอโทษ และบอกว่าจ้างให้ไปส่งที่ตลาด เขามือที่ท่าลังเล เพราะเห็นผมเป็นคนแปลกหน้า และแต่งกายไม่เหมือนชาวบ้านที่นี่ แถมรองเท้าก็ไม่ใส่

ผมถามเด็กหนุ่มคนนั้นว่าชื่ออะไร เขาบอกว่าชื่อ นัท ผมบอกว่า นัท ผมจ้าง พันหนึ่งให้พาผมไปส่ง ที่ตลาดแบบด่วนเลยนะ ผมต้องสร้างแรงจูงใจก่อน ผมให้นัทไปหารั้วก่อน เขาตอบตกลงพาผมไป ผมเกรงว่าพวกนั้นจะตามมาทัน จึงบอกให้นัทพาไปทางลัด หรือไม่กี่ทางอื่น ที่ไม่ค่อยมีรถวิ่ง นัทสงสัยว่าทำไมไปทางแบบนี้ มันทั้งช้าและขรุขระ ผมอ้างว่า อยากชมทิวทัศน์รอบๆ เพราะผมเป็นนักสำรวจพื้นที่ นัทก็เชื่อ เขาบอกนี่โชคดีนะที่เป็นรถรุ่นวิบาก ไม่เช่นนั้นเขาไม่ยอมไปทางนี้เด็ดขาด

องก์ 2

ระหว่างทาง เราคุยกัน นัท มีพ่อแม่ และน้องชาย เขายังเรียนหนังสืออยู่วิทยาลัยช่างเทคนิคในตัว จังหวัด ชั้นปีที่สาม พ่อมีอาชีพขับรถบรรทุกรับจ้าง เขายังช่วยพ่อขับไปส่งของบ่อยๆ ดูเขาเป็นเด็กดีจริงๆ นัท ยังเล่าอีกว่า เขามีพื้นฐานวิชาช่างมาเป็นอย่างดี แต่ใจจริงชอบพวกอิเล็กทรอนิกส์มากกว่า ผมถามเขาว่า ในวิทยาลัยมีสอนอย่างนั้นรึ เขาบอกว่าเปล่า เขาเรียนรู้จากทางอินเทอร์เน็ต

พอถึงตลาด ผมจ่ายเงินค่าจ้างที่เหลือให้เขาอีกหารั้ว ตามที่ตกลงกัน จากนั้น นัทบอกว่าเขาจะ กลับบ้านแล้ว เพราะมีนัดกับเพื่อน แต่ผมยังไม่ต้องการให้เขากลับ ผมถามเขาว่าระหว่างไปตามที่เพื่อนนัด แล้วเสียเงิน กับช่วยเหลือผมทำอะไรบางอย่างง่ายกว่า แล้วได้เงิน นัทจะเลือกทำอะไร เขาหยุดคิด คงซึ้ง น้ำหนักว่าผมพูดจริงหรือไม่ เท่าที่ผ่านมา ผมเป็นฝ่ายเสนอให้ก่อน เขาน่าจะคิดได้ เพื่อซื้อใจเขาต่อ ผมบอกว่าเขาอย่างนี้ ระหว่างที่เขาตัดสินใจ ผมขอรับรองให้เขาช่วยพาผมไปซื้อรองเท้า เสื้อผ้า ของที่จำเป็น และตัดผมด้วย ผมเอาเงินสองพันบาทยัดใส่กระเป๋าเขาโดยไม่รีรอ เขาสะดุ้งในความใจกว้างของผม ผมสังเกตดูเขามีสีหน้าเป็นมิตรมากขึ้น

ผมถามว่า รถจักรยานยนต์คันนี้ ชื่อมาราคาเท่าไร นัทบอกสามหมื่นจากเพื่อน ผมถามว่า อยากได้รถคันใหม่ไหม เขาบอกว่าอยากได้ซี้ รถคันนี้ เขาต้องใช้เวลารวบรวมเงินเป็นปี กว่าจะได้มันมา นัทแกลังถามว่า จะซื้อรถคันใหม่ให้เขาหรือ ผมตอบว่าใช่ นัทดีใจระคนกับแปลกใจ คิดว่าผมพูดเล่น

ผมจึงยื่นเงื่อนไขต่อไปว่า ผมจะซื้อให้จริงๆ และซื้อตอนนี้ด้วย เพียงแต่ขอให้รีบรีบปากว่า จะ

ช่วยเหลือผมทำบางอย่าง ดูเขามั่นใจในตัวผมมากขึ้น นัทรับปากทันที พอผมบอกว่า ผมต้องการเข้ากรุงเทพฯ เท่านั้นแหละ เขาหัวเราะขึ้นมาทันที บอกว่าจะให้ชัวร์แก่ๆ นี่ เข้ากรุงเทพฯ อย่างนั้นรี

ผมปล่อยให้เขาหัวเราะไปก่อน นัทพาผมไปซื้อรองเท้า เสื้อผ้า และพาไปร้านตัดผม แทนที่เขาจะพาไปร้านตัดผมชาย เขากลับพาไปที่ร้านแต่งผมผู้หญิง เขาอ้างว่าร้านตัดผมหญิง มีอุปกรณ์ตัด ตัดแต่งมากกว่าร้านแต่งผมชาย ที่แรกผมคิดว่า เจ้าหมอนี่มันก็บ้าได้ที่เหมือนกัน ผมคิดว่าลองบ้าไปกับมันดูสักเรื่อง

ผมให้หนั นักรอดผมในร้านตัดผมหญิงด้วย ช่างตัดผมเป็นกะเทย ผมใช้เวลาเข้าร้านแต่งแปลงกายนาน 45 นาที ผมเดินออกมา นัท ก็บอกผมไม่ได้เหมือนกัน ไม่คิดว่าร้านนี้จะสร้างเซอร์ไพรส์ให้กับผม และนัท ผมจึงขอบคุณช่างทำผม ด้วยรางวัลอย่างงาม

ก่อนอื่น มันบ้ายมากแล้ว ผมพานัทไปกินข้าวในร้านที่มุ่มอับหน้อย โดยให้เหตุผลว่า ไม่อยากให้เป็นตามความจริง ผมไม่ต้องการให้คนพวกนั้น สะกดยตามผมจนเจต ผมอ้างว่า เมื่ยมผมจู้จี้ขึ้น ผมออกต่างจังหวัดที่ไร ชอบจ้างคนมาจับตามองผม นัทเป็นเด็กหัวอ่อน เชื่อง่าย เขายังเล่าเสริมเรื่องของเขาอีกว่า เมื่ยมผมมีนิสัยเหมือนแม่ของเขา จนพ่อรู้สึกรำคาญ เหมือนที่ผมรำคาญนั่นแหละ นั่นเป็นบรรยากาศมิตรภาพแรก ที่สร้างเสียงหัวเราะให้กับเราสองคน

ผมพานัทไปที่ร้านขายรถจักรยานยนต์ โดยให้เขาเป็นคนเลือก นัทไม่ใช่คนหัวสูง รสนิยมเหมือนพวกเด็กแว้นซ์ ไม่อย่างนั้นผมคงเสียเงินไปกับการซื้อรถจักรยานยนต์ให้เขา ในราคาสูงเกินจริง มันตกลงที่แทนที่เขาจะเลือกคันหรูราคาแพง แต่เขาเลือกรถตามสไตล์ที่เขาชอบ คือรถวิบาก แต่ซีซีสูงกว่าเท่านั้นเอง ในราคาแสนเศษๆ เขาคิดว่านั่นมันราคาสูงมากแล้ว ซึ่งที่แรกผมคิดว่าอย่างน้อยก็สองหรือสามแสน

ผมเห็นเขารู้สึกตื่นเต้นมากที่สุด ก็ตอนที่ได้นั่งบนเบาะ และรับใบเสร็จ โดยมีชื่อของเขาเป็นเจ้าของรถ เขาเข้ามาออกผม ผมแนะเขาว่า ระหว่างที่อยู่ช่วยงานผม ให้ทางร้านบรรจุกล่องส่งรถไปทางขนส่ง ตามที่อยู่ของนัท ผมคิดว่า อย่างน้อยสองหรือสามวัน กว่าจะถึง นั่นจะเป็นผลดีต่อตัวเขาด้วย เขารู้สึกพอใจมาก และพร้อมจะทำตามที่ผมสั่ง เป็นอันว่าผมซื้อใจเขาได้จริงๆ

ผมถามนัทว่า เขาซื้บรถยนต์ได้ไหม เขาตอบว่า เขาเคยช่วยพ่อซื้บรถบรรทุกไปจนถึงหาดใหญ่ก็เคย แล้วรถเก๋งละ เขาบอกไม่เคย ผมบอก รถเก๋งนั้นซื้บง่ายกว่าเยอะเลย นัทรู้สึกตื่นเต้น ถ้าได้ซื้บรถเก๋งจริงๆ ผมถามเขาว่า ถ้าจะให้ซื้บรถไปส่งที่กรุงเทพฯ เขาจะไปไหม เขาคิดว่าผมพูดหยอกเล่น และไม่เข้าใจความหมายที่แท้จริง ที่ว่าจะให้ซื้บรถไปส่งที่กรุงเทพฯ นั้น เป็นรถจักรยานยนต์หรือรถยนต์ ก็ในเมื่อผมไม่มีรถยนต์ จะให้ไปส่งอย่างไร และอีกอย่างต้องใช้เวลาข้ามคืน และนี่ก็จะค่าแล้ว เขาต้องกลับบ้านไปบอกแม่ก่อน ผมถามว่า นอกจากบอกบอกแม่แล้ว อะไรสำคัญที่สุด เขาบอกไม่มีแล้ว เขาเคยถูกพ่อดุที่ไม่กลับบ้านสองวัน พ่อของเขาดุมาก เขากลับพ่อมากกว่าแม่ เพราะพ่อชอบบังคับให้เขาเรียนหมอ แต่เขารู้ตัวว่าเขาทำไม่ได้ ผมถามว่าชอบเรียนอะไร เขาบอกอยากเรียนสายอาชีพ คือ ซ่อมรถ ผมเป็นฝ่ายหัวเราะบ้าง เขาถามว่าหัวเราะทำไม ผมบอกมันแปลกดี ที่จริงผมอยากจะทำค่าอื่นมากกว่า เขาไฝฝินว่าจะเป็นช่างซ่อมที่ดีที่สุด

จะได้ช่วยคนอื่น ที่รตเสีย และอีกอย่าง เตี้ยวนี้เป็นรตไฟฟ้าเสียส่วนใหญ่แล้ว เขาจึงต้องเรียนซ่อมมรตไฟฟ้าด้วย

ผมยึดเงินใส่มือของเขาอีกห้าพันบาทไว้ติดตัว เขาสงสัยว่าทำไมไม่ให้เงินเขาตั้งมากมาย ทั้งๆ ที่เขายังไม่ได้ทำอะไรให้ผมเลย ผมบอกนัทว่า ฟังให้ดีนะนัท ผมขอร้องให้เขาช่วยเหลือผมไปจนสุดทาง ผมจะให้เงินเขาเรียนช่างจนจบ ผมบอกจริง และเขาก็เชื่อ และอย่าถามผมว่าผมเป็นใคร และจะทำอะไร ขอให้ทำตามที่ผมสั่งก็พอ เขาตกลงอย่างไรเงื่อนไข

งานนี้ผมจ่ายไปเยอะ แต่ผมไม่เสียคายน้ำมันหรือค เพราะผมคิดว่าจำเป็นต้องพึ่งพาเขา ที่จริงผมยังมีเงินอีกเยอะ ที่นัทยังไม่รู้

จากนั้น ผมก็ให้เขาพาผมไปที่ร้านขายรถยนต์มือสอง ที่แรก นัทเองก็แปลกใจ ที่ผมเอาเงินมาจากไหน จึงซื้อรถยนต์ได้อีกคัน แต่เขาไม่กล้าถามผม ผมซื้อรถคันนั้น หมคเงินไปอีกห้าแสนเศษ ผมจำเป็นต้องเลิกมรตสภาพดี เพราะไม่ต้องการให้มีปัญหาระหว่างทาง จากนั้นก็เฮอร์จอร์ยานยนต์คันเก่าฝากขายต่อ

ผมเห็นทลองขับคู่ก่อน เขาพอใจมาก และดีใจมาก ที่มีโอกาสขับมรต และแรง ก่อนออกเดินทาง นัทขอโทรศัพท์ถึงแม่ก่อน ผมบอกตกลง นัทหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

[forward scene]

แล้วโทรพูดกับแม่ว่า เขาจะอยู่ทำธุระกับเพื่อนที่ต่างจังหวัด สักวันหรือสองวัน แม่ไม่ต้องเป็นห่วง ผมลืมนึกไปว่า นัทกลับเป็นผลร้ายแก่ตัวเขาและพ่อแม่ เพราะพวกนั้น สืบรู้จนได้ว่า เขาเป็นคนพาผมหนีไป

พวกคนร้ายจึงจับพ่อแม่ของนัทไว้ ทูตเค้นเอาความจริงว่า นัทหายไปไหน และพาผมไปที่ไหนบ้าง พวกมันบังคับให้พ่อของนัท โทรถึงเขา เพื่อจะจับสัญญาว่า นัทอยู่ตรงไหน เพราะพวกมันมีดาวเทียมสามารถจับคลื่นสัญญาณโทรศัพท์ได้ พ่อของนัทถูกทูตจับจนหมดไม่ไหว จึงโทรศัพท์ถึงลูกชาย นัทรับโทรศัพท์พูดกับพ่ออยู่นาน ผมสังเกตเห็นนัทมีอาการตกใจ เหมือนจะร้องไห้ ผมเห็นท่าไม่ดี มันต้องเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นอีกแน่ ผมจึงแย่งโทรศัพท์จากมือของเขามา แล้วทุบทำลายทิ้ง นัทโกรธผมมาก ที่ทำกับเขาอย่างนั้น เขาจึงชกหน้าผมไปที่หนึ่ง หมอนี่หมัดหนักเหมือนกัน ทำเอาผมเลือดออกปาก เขาจะชกผมอีกครั้ง ผมจับข้อมือเขาได้

[back to present]

นั่นคือสิ่งที่ผมคิดวิตกกังวลไว้ล่วงหน้า ผมจะไม่ให้มันเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ผมจับข้อมือเขาได้ แล้วบอกห้ามว่า อย่าใช้โทรศัพท์นั้น ผมบอกให้นัทขับรถไปเรื่อยๆ เขายินดีทำตามที่ผมสั่ง เขาไม่ถามในสิ่งที่ผมห้าม แต่ผมจำเป็นต้องบอกเขา

ผมให้เหตุผลว่า ถ้านัทโทรถึงพ่อกับแม่ คนพวกนั้นจะจับสัญญาโทรศัพท์ได้ และสามารถรู้ตำแหน่งของเขากับนัทได้ และเมื่อรู้ว่านัทเป็นใคร เขาก็จะรู้ทันทีว่า นัทเป็นลูกของใคร จากนั้น พวกคนร้ายก็จะจับพ่อกับแม่ของเขาเป็นตัวประกัน เพื่อเอาไว้แลกเขาทั้งสองคน ผมบอกเขาเพียงเท่านี้ก่อน ทั้งๆ ที่ในใจแล้ว

ผมรู้ว่า ผมได้ลาภาพานัทกับครอบครัว ตกอยู่ในภาวะอันตรายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้เสียแล้ว

นัทรู้สึกตกใจ เมื่อรู้ว่าพ่อกับแม่ของเขา ตกอยู่ในอันตราย เขารู้สึกเสียขวัญ ขับรถสายไปมา ผมให้เขาจอดรถพักก่อน และปลอบเขาว่า ตราบใดที่พ่อกับแม่ของเขา ไม่ไปแจ้งความกับตำรวจ และพวกคนร้ายไม่รู้ว่าเป็นพ่อลูกกัน พ่อกับแม่ก็จะไม่มีอันตราย ดังนั้น นัท จะต้องตัดขาดกับพ่อแม่ชั่วคราวก่อน เมื่อเข้าใจในระดับหนึ่งแล้ว นัทจึงขับรถต่อไป

นัทหลงเรือลำเดียวกับผมแล้วอย่างไม่ตั้งใจ ผมจึงต้องขตะเหยให้แก่เขา ผมบอกนัทว่า ผมไม่ใช่คนร้าย ตำรวจ นัทเองก็สงสัยตั้งแต่แรกแล้ว แต่เพราะเห็นว่า ผมเป็นคนจริงใจ ไม่เหมือนคนร้าย เขาจึงยอมทำตามที่ผมสั่ง เขาบอกว่าเขาไม่น่ารับปากทำงานให้ผมเลย ผมให้เหตุผลเขาว่า ทุกอย่างเกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจ ตั้งแต่ที่รับผมมาส่งที่ตลาดนั้นแล้ว เขาวิ่งให้และถามผมว่า เขาถูกจับเป็นตัวประกันใช่หรือเปล่า ผมบอกว่าไม่ใช่ ผมบอกนัทเป็นผู้ช่วยชีวิตเขาให้รอด เท่ากับว่านัทเป็นผู้มีคุณ ไม่ใช่ตัวประกัน เขาจึงคลายใจได้ นิดหนึ่ง ผมเล่าต่อว่า ผมเองก็มีภรรยา มีลูกกำลังเรียนในชั้นประถม ผมถูกคนพวกนั้นจับไป จนจะครึ่งเดือนแล้ว โดยที่ครอบครัวยังไม่รู้ชะตากรรมของผมเลย นัทถามว่า พวกเขาจับผมไปทำไม ผมบอกว่า ในร่างกายของผมมีเลือดที่ต้านไวรัสชนิดหนึ่ง ที่พวกคนร้ายต้องการ ผมเห็นพวกมันมา คนพวกนั้นมีเทคโนโลยีสูง ผมหยิบเอาเม็ดกระดุมขึ้นมาแล้วบอกว่า นี่คือเครื่องขีบออกทาง ที่ผมขโมยมันมา นัทสงสัยว่า แล้วผมจะหนีพ้นหรือ เพราะไปเอาเครื่องบ้าง ๆ นี้ ติดตัวมาด้วย ผมบอกว่า ผมรู้วิธีหยุดมัน ตอนนี้น้ำมันไม่ทำงาน แล้วผมก็เก็บมันไว้ในกระเป๋า และนี่คือความจริงทั้งหมดที่ผมเปิดเผยให้ เพื่อนร่วมชะตากรรมฟังจนหมดสิ้น ไม่เหลือความลับใดๆ

ผมสังเกตเห็นว่า นัท รู้สึกคลายใจ และหายสงสัยในตัวผม เขาถามผมว่า จะเอาอย่างไรต่อ เมื่อไปถึงกรุงเทพแล้ว ผมบอกว่า ก็จะส่งนัทกลับบ้านทางรถยนต์ จากนั้นผมจะขับรถไปเอง นัทสงสัยว่า แล้วทำไมไม่ขับไปเองเสียแต่ตอนนี้ ผมบอกว่า ผมไม่มีผู้ช่วย เมื่อผมมองหรือหลับ ถ้าพวกคนร้ายตามมาทัน ทุกอย่างก็จบกันพอดี

สองทุ่ม ผมให้นัทจอดแวะพักระหว่างทาง ผมรอในรถระหว่างเติมน้ำมัน และให้นัทไปซื้ออาหารมากิน ก่อนที่นัทจะกลับมา ผมทบทวนเหตุการณ์ก่อนหน้านั้น

[flashback scene]

เรื่องของเรื่อง มันไม่น่าจะเกิดขึ้นกับอดีตทหารผ่านศึกชายแดนภาคใต้ อย่างผม ที่เพื่อนๆ ตั้งฉายาให้ผมว่า เตี้ยว ซึ่งมันก็คือชื่อจริงๆ ของผมนั่นแหละ เพราะเมื่อสองปีก่อน เพื่อนๆ ในหน่วยลาดตระเวนของผม ลิบสองคน มีผมรอดเดียวมาเพียงคนเดียว ถัดจากนั้นอีกสามปี ผมก็พบเหตุการณ์ที่น่าเศร้าที่สุด

ผมถูกกลุ่มคนร้าย จับตัวใส่รถเก่งไป ขณะกลับบ้าน หลังส่งลูกไปโรงเรียนแล้ว ผมถูกปิดปากไม่ให้พูด คนร้ายคนหนึ่ง คั่นกระเป๋าเงินของผม มันพบบัตรเครดิตและบัตรประชาชน ซึ่งเป็นหลักฐานยืนยันว่าผมคือเหยื่อเป้าหมายตัวจริง พวกมันยึดเอาไป ส่วนคนร้ายอีกคน เอาเข็มฉีดยา เจาะจุดเลือดของผมไป

ใสในหลอดแก้วที่มีน้ำสีชาวจุ่น เขย่าสักพัก มันค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีเหลือง มันพริกหน้าพอใจ

พวกคนร้ายอีกคนหนึ่ง จึงเอาผ้าปิดตามไว้ พาผมไปไหนไม่รู้

ผ่านไปราวชั่วโมงครึ่ง ถึงสถานที่แห่งหนึ่ง มันเปิดผ้าปิดปากปิดตามออก เมื่อพาเข้าไปในบ้านแล้ว คนร้ายพาผมเข้าไปในห้องห้องหนึ่ง แม่เจ้าโวย ที่นี้เป็นห้องเล็บหรืออย่างไรกันแน่ เครื่องไม้เครื่องมือเกี่ยวกับแพทย์ เยอะแยะไปหมด ผมถูกจับไปนอนที่เตียง ใกล้กับเหยื่อของมันคนหนึ่ง แล้วมัดร่างกายผมตรึงไว้ ผมถูกคัดเลือกไปหนึ่งกระปุกใหญ่ จากนั้น มันก็พาผมไปขังที่ห้องห้องหนึ่ง ซึ่งดูสะอาดดี มีเครื่องอำนวยความสะดวกพอใช้ แต่หนีไปไหนไม่ได้ มีกล้องวงจรปิด จับดูผมอยู่

อีกสองวันต่อมา พวกมันจับผมไปคัดเลือกอีก ผมรู้สึกวุ่นวาย ไม่มีใครถูกคัดเลือกเลย นอกจากผมคนเดียว หรือว่าพวกมันเป็นสมุนของแตรักคิดล่า พวกมันจะคัดเลือกผมจนตายหรืออย่างไร แต่มันก็ไม่ทำให้ผมถึงตาย คุณที่หนึ่ง มันก็ให้ผมบำรุงจนมีเลือดอีก แต่กระนั้นผมถูกคัดเลือกไปสามครั้ง ผมขีดไปไม่น้อยครั้งที่สี่ผมจะตั้งสติให้ได้ว่า พวกมันเป็นใคร มีวัตถุประสงค์อะไร เอาเลือดผมไปทำอะไรตั้งมากมาย

ผมแกล้งทำเป็นสลบ เพราะผมถูกคัดเลือกไปมากผิดปกติ พวกมันเชื่อว่าผมอ่อนเพลียจนสลบ ผมแอบฟังพวกมันพูด วันก่อนๆ มันจะพูดไทยเหน่อสลับกับภาษาจีน พอพูดภาษาจีน มันจะพูดเบามาก พอวันนี้ ผมโซซัดโซเซ มันเลือกพูดภาษาจีนเกือบทั้งหมด เอาละ ผมจำเป็นต้องงัดคำราชาภาษาจีนที่อยู่ในหัวออกมาให้หมด

จับใจความได้ว่า มันเอาเลือดของผมไปผสมกับอะไรบางอย่าง แล้วแจกจ่ายให้พวกของมัน ไม่รู้ว่าทำไม คนหนึ่งพูดว่าเลือดผมแข็งแรง ผมเลยเถาเถาว่า เลือดผมคงจะมีเชื้อต้านไวรัสอย่างหนึ่งแน่นอน เพราะตอนที่ผมถูกจับ เห็นมันทดสอบผสมเลือดของผมแล้ว และตอนที่ผมจะก้าวข้ามพ้นประตูบ้านมา ผมเห็นศพคนตาย นอนตายอยู่ในบ้าน ราว 4-5 ศพ มันปล่อยให้ตายอย่างน่าอนาถ

ผมแอบเห็น พวกมันมีวัตถุคล้ายเม็ดกระดุม ติดให้กับคนผู้หนึ่งที่ผิวหนังด้านหลัง ก่อนติดผมเห็นมันใช้ปลายเข็มจิ้มๆๆ ที่รูเล็กๆ คล้ายเป็นรหัส ผมไม่รู้ว่าติดแล้วมันจะแกะออกหรือไม่

สองวันถัดมา ผมถูกจับไปคัดเลือกอีก คราวนี้ผมไม่เห็นผู้ชายคนนั้นแล้ว แต่มีผู้ชายอีกคนมาแทนที่ และพวกเขาที่ทำงานกับเหยื่อเหมือนคนก่อน ผมจึงเถาเถาว่า เม็ดกระดุมนั้นคงเป็นจีพีเอส ระบุตำแหน่ง หรือพิกัด สำหรับติดตามตัวชายคนนั้น แน่แน่นอน

ผมสังเกตเห็นว่าวันนี้ พวกมันมาทำงานแค่สามคน ปกติมันจะทำหน้าที่หกคน คงมีบางคนลาพัก ผมแสร้งทำเป็นอ่อนเพลียจัด จนพวกมันคนหนึ่งเชื่อ จึงไม่ใช้สายรัดตัวผมกับเตียง แน่นหนาอย่างทุกครั้ง พอพวกมันเผลอ ผมรีบลุกไปแกะเอาเม็ดกระดุมที่หลัง ของเหยื่อผู้ชายรายล่าสุดออกมา โชคดีที่มันยังไม่แกะผิวหนัง ผมกลับไปนอนแน่นิ่งบนเตียง อมเม็ดกระดุมนั้นไว้ในปากใต้ลิ้น ทำเป็นสลบหมดแรง พวกมันกลับมาไม่พบเม็ดกระดุมนั้น จึงทะเลาะกันใหญ่ ต่างโทษกันไปโทษกันมา ไม่รู้ว่าใครทำกระดุมหาย หรือว่ายังไม่ได้เอามาติด คนหนึ่งก็ค้นหาที่พื้น และที่เตียงจนทั่วบริเวณ ก็ไม่พบ พอตีจะมีนายมันมาตรวจ มันจึง

ต้องรีบแก้ไขสถานการณ์ ในที่สุดก็มีคนหนึ่ง รีบไปเอาไม้ค้อนมาตีอีกอัน มาแปะที่หลังเหยื่อเข้าไปใหม่ พร้อมกำชับว่าอย่าทำหายอีก จะช่วยกันทั้งทีม

นายมันมาตรวจ เห็นว่าติดกระดูกเรียบร้อยแล้ว จึงออกไป นายมันเป็นคนร่างเตี้ย หันมาของผม ผมทำตาปัดๆ เหมือนคนหมดแรง เขาเดินมาที่ร่างของผม ตบหน้าเบาๆ คล้ายจะปลุกให้ตื่น จริงแล้วๆ ผมก็เกือบหลับเหมือนกัน ภาวนาว่าอย่าตบแรงกว่านี้ ไม่เช่นนั้น สิ่งที่ผมอมไว้อาจจะหลุดออกมา โชคดี เขาหยุดและสั่งให้พักผมไว้อีกเจ็ดวัน

เมื่อกลับมาถึงที่พัก ก่อนอื่น ผมเอาเข็มแหลมๆ ที่แอบซ่อนไว้ มาสู่มจึ้มในรูที่ไม้ค้อนแบบเดียวกับที่เห็นพวกมันทำ ผมใช้ภาษาเตาในการอ่านรูเล็กๆ นั้น มันมีสามรู ถ้าจึ้มผิดก็ไมรู้เหมือนกันว่า จะเกิดอะไรขึ้น แต่อย่างไรก็ต้องลองเสี่ยงดู ผมกดรูตรงกลาง ผมเดาเอาว่า รูตรงกลาง คือรูเปิดเปิดสวิตช์ พอผมเอาเข็มจึ้มรูตรงกลาง เท่านั้นแหละ เห็นพวกมันที่ห้องคอนโทรล วิ่งกันวุ่นเหมือนมีอะไรหายไปจากจอ ขอบคุณพระเจ้า มันได้ผล ผมจึงเก็บเอาไม้ค้อนมาติดตัวไว้ เผื่อจะมีประโยชน์ในวันข้างหน้า

ผมถูกขังอยู่ในห้องเจ็ดวัน พวกมันคงจะขุ่นให้ผมมีเลือดเพิ่มขึ้นอีกหน่อย แล้วค่อยเอาไปคูตีใหม่ ระหว่างพัก ผมจึงเรียนรู้กลไกของพวกมันให้มากที่สุด โดยเฉพาะระบบวงจรมัด และผังของบ้าน จากประสบการณ์การเป็นทหารในป่า ตลอดจนภาษาพูดของพวกมัน ช่วยผมได้มาก

ครั้งนี้ผมจะต้องหนีให้สำเร็จ ผมรอจนถึงวันที่หก คงไม่รอให้ถึงวันพรุ่งนี้แน่ ผมแข็งแรงขึ้นมาก ผมซ่อนทางหนีไว้ในห้องน้ำ ซึ่งถือว่าเป็นจุดอ่อนของบ้านหลังนี้ ผมทำมันไว้ตั้งแต่วันแรกที่มาถึง ค่อยๆ แกะอิฐออกทีละก้อน ทีละก้อน ทำทุกวันจนกระทั่งเป็นรูพอมุ่ครอดไปได้ แล้วปิดไว้อย่างเดิม เพื่อรอโอกาสเหมาะ ที่จะหนีออกไปจากนรกนี้

[back to present]

ผมรอนท์อยู่ในรถ นานติดสัปดาห์ สงสัยว่า นัทจะก่อเรื่องไม่สบายใจให้ผมเสียแล้ว ผมจึงเสี่ยง เปิดประตูรถออกไปถามหา มีคนแถวนั้นบอกว่าเขา ขึ้นรถบัสประจำทางคันหนึ่งไปแล้ว อีกคนว่าไปทางทิศเหนือ แต่อีกคนบอกว่าไปทางทิศใต้ ตกลงมันทางไหนกันแน่ แต่ผมไม่รอฟังคำวินิจฉัย เพราะผมรู้ว่ารถคันนั้นไปทางไหน

ผมรีบขับรถออกไปจากปั๊มพ์โดยเร็ว ผมไม่ได้ขับรยย้อนกลับไปตามเดิมตามที่คิด แต่ผมไปตามที่ผมรู้ ผมแซงรถบัสสี่ล้อคันหนึ่ง แล้วขับปาดหน้าชะลอ จนกระทั่งรถหยุด ผมเดินลงจากรถ คนขับรถบัสอารมณ์เสีย ก่นคำโคตรเง่าของผม อย่างเสี่ยๆ หายๆ แต่ผมไม่พูดอะไร เพราะถ้ามีใครขับรถมาปาดหน้าผมอย่างนี้ ผมก็ก่นคำไปเหมือนกัน ผมโบกให้รถบัสหยุด พนักงานคนหนึ่งร่างกำยำ เดินลงมาผลักอกผม ผมชกไปที่หนึ่ง ตอนที่เขาเผลอ แล้วเอามือล้วงในกระเป๋าทำเป็นปิ่น แล้วชูพวกมัน แขนของผม ชลลความซ่าของพนักงานรถบัสได้พอสมควร ผมขึ้นไปบนรถ ลากเอาตัวมันลงมาจากรถ จากนั้น รถบัสรีบขับออกไปที่ที่เจ้าของรถไม่กล้ายุ่งกับผม ไม่เช่นนั้น ผมก็ไมรู้เหมือนกันว่า จะเล่นบทอะไร เพื่อตบตาพวกเขาต่อ

ผม จับแขนมัน ลากพาตัวเขาไปขึ้นรถ ผึ้งคนขับ ผมรีบปากว่าจะไม่ทำอะไรนะ แต่ขอให้รักษา สัญญาตามที่ตกลงกันได้ นัทลำนึกผิด เขาจะไม่ทำเช่นนั้นอีก ผมให้นัทขับรถต่อไป นัทถามว่า ผมรู้ได้ อยากรู้ว่าเขาจะไม่ย้อนกลับทางเดิม ผมก็เอามือล้วงกระเป๋าเสื้อของเขา แล้วหยิบเมล็ดกระดุมนั้นมา แล้ว บอก เพราะไอ้ฉันนี่แหละ ที่ทำให้ผมรู้ว่า นัท อยู่จุดไหนในประเทศนี้หรือโลกใบนี้ มันเชื่อมต่อกับโทรศัพท์ของผมได้ และมันก็เชื่อมต่อกับเครื่องรับสัญญาณของคนที่ร้ายได้เช่นกัน นัทกับผม จะต้องรีบหนีไปให้พ้นจาก เขตนี้โดยเร็วที่สุด ผมรีบเอาเข็มจิ้มปุ่มทั้งสามแบบมั่วๆ ไป ให้มันช็อต หรือไม่ก็สับสน เพราะผมแอบเปิดส วิทช์ย่นมันก่อน ก่อนที่จะยัดมันใส่ลงไปในกระเป๋าของนัท ป่านนี้ พวกคนร้ายคงรู้ตำแหน่งของผมแล้ว ผม เหยี่ยวมันทิ้งไป สั่งให้นัทเร่งความเร็วขึ้นอีก แล้วขับหลบซ่อนไปทางตะวันออก ซึ่งจะทำให้ระยะทางถึง กรุงเทปกโกลขึ้น

พวกมันคงสับสนไม่น้อย ที่ตามผมไม่เจอ มันจะเจอได้อย่างไร ก็ในเมื่อผมแหวะไปภาคอีสาน แล้ววก เข้ากรุงเทปกทางสระบุรี ถึงกรุงเทปกก็ตอนสาย

ผมรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับนัท ผมไปเปิดบัญชีเงินฝากให้นัทที่แสนบาท ไว้เป็นค่าเรียนหนังสือ นัท ขอบคุณผมมาก และเพื่อเป็นการตอบแทน นัทยังจะขับรถให้ผมอยู่ท่ารถที่กรุงเทปกให้เสร็จ จึงจะกลับ

ผมสั่งให้นัท ขับรถแหวะไปที่บ้านหลังหนึ่ง ซึ่งเป็นญาติของผม เมื่อไปถึง ผมให้นัทรอที่รถ ก่อน ผม เข้าไปในบ้านคนเดียว ทันทีที่ อากุม ลูกของลุงของผมเห็นเข้า เขาทั้งตกใจและดีใจที่พบผม อากุมบอกว่า พวกเขาตามหาผมเป็นการใหญ่ พวกเขาบอกว่า ผมอาจตายไปแล้วก็ได้ แต่ผมยังอยู่ ผมบอกว่า ผมยัง กลับบ้านตอนนี้ไม่ได้ นี่เป็นความลับ อย่าแจ้งตำรวจ อย่าบอกใครเป็นอันขาด ผมถามถึงลูกเมียของผม จิน เมียของเขาร้องไห้ บอกผมว่า ลูกเมียของผมตายแล้วทั้งคู่

ผมเสียใจจริงให้อยู่พักหนึ่ง ไม่รู้จะจัดการเรื่องนี้อย่างไรดี ผมขออภัยให้ อากุม พาพ่อกับแม่ของผม มาหลบอยู่ที่กรุงเทปกสักพักก่อน อากุมรีบปาก และถามเหตุผลเรื่องราวเป็นมาทั้งหมด ผมจำเป็นต้องเล่า แบบรวบรัดว่า ผมถูกกลุ่มคนร้ายจับตัวไป แต่หนีออกมาได้ พวกมันกำลังตามตัวผมอยู่ และพวกมันจะต้อง ตามตัวผมให้พบแบบเป็นๆ พวกมันจะไม่ฆ่าผม ผมจึงจำเป็นต้องหนี อากุม ถามว่าผมจะไปที่ไหน และจะ ทำอย่างไรต่อ ผมบอก ผมไม่รู้

ผมกลับมาที่รถ นัทหายไปแล้ว อยู่แต่รถ ผมคิดว่า นัทคงไม่ทรยศผมเป็นครั้งที่สอง ผมตะโกนเรียก นัท นัท ไปแอบร้องไห้ที่มุมตึก ในมือของเขาถือหนังสือพิมพ์ ผมอ่านข่าวในนั้น พ่อแม่ของนัท ถูกฆ่าตาย อย่างโหดเหี้ยม นี่มันร้ายแรงยิ่งกว่าที่คิดไว้เสียอีก นัทบอกว่า พ่อกับแม่ถูกคนร้ายจับไป พวกมันปล่อย ออกมา พอไปแจ้งความพวกเขาที่ตาย ตำรวจทำอะไรไม่ได้เลย ผมบอกนัทว่า ผมก็ตกอยู่ในสถานการณ์ เดียวกันกับนัท ลูกเมียก็ถูกมันฆ่าตายเช่นเดียวกัน ผมถามนัทว่า เขาจะเอาอย่างไรต่อ นัทบอกไม่รู้ จะให้ เขาทำอะไรก็ได้ เพราะเขาก็ไม่มีที่ไปเช่นกัน

ผมจำเป็นต้องสืบให้ได้ว่า กลุ่มคนร้ายเป็นใคร ทำไมตำรวจจึงไม่รู้เบาะแสและแหล่งซ่องสุมของพวกเขา มันเลย แต่ผมรู้ว่า แหล่งกบดานของพวกเขาซ่อนอยู่ตรงไหน มีนำเหล่าพวกมันจึงต้องออกตามล่าผมให้ได้

ผมคิดว่า ผมก็ไม่เหลืออะไรเช่นกัน มันฆ่าลูกเมียผม ผมอยู่ข้างนอก ผมอยู่เหนือพวกมัน แม้ผมจะเสียเปรียบด้านกำลัง แต่ผมก็ได้เปรียบที่รัฐทรมานของมัน

ผมกับนัท ตัดสินใจไปหา คินาต เพื่อนของผมที่เป็นพยาบาล ขอร้องให้ช่วยตรวจผลเลือดให้ผมที่ คินาต เขาเลือดของผมไปตรวจที่แล็บ ปรากฏว่าเลือดกรู๊ปเอบีของผม มีฤทธิ์ต้านไวรัสชนิดหนึ่ง ที่ตอนนี้กำลังแพร่ในประเทศจีน

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ตีพิมพ์ไปทั่ว ว่ามีคนไทยหลายคนในเขตจังหวัดลำปาง เชียงราย เชียงใหม่ ได้หายสาบสูญไปอย่างไร้ร่องรอย ตำรวจไม่สามารถสืบหาต้นตอได้ ผมบอกเธอว่า ผมรู้แหล่งต้นตอ คินาต บอกว่าเธอจะไปแจ้งความ ผมบอกไม่ได้ ผู้ที่ไปแจ้งความก็จะถูกฆ่าไปด้วย ทุกอย่างต้องเป็นความลับ คินาต หาทางออกโดย ให้ผมไว้ใจเธอ นำความไปเล่าให้ นายทหารคนหนึ่งฟัง พันเอกกระจ่าง ประจำหน่วยจู่โจม กองทัพอากาศที่สาม

ผมไม่รอที่จะพบใคร ก่อนผมจะจากไป เธอขอร้องให้ผม เขียนบันทึกระบายบางอย่าง ที่คิดว่าจะจะเป็นประโยชน์ ทิ้งไว้ให้เธอบ้าง ผมจึงเขียนจดหมายเล่าความจริงทิ้งไว้ ให้เป็นหน้าที่ของ คินาต จัดการเอง

ผมกับนัท ขับรถย้อนกลับไปที่เดิมใช้เวลาเพียงไม่ถึงครึ่งวัน เป้าหมายเพื่อไปทำลายแหล่งอาชญากรรม เพราะผมกับนัท ไม่มีคนข้างหลังให้เป็นห่วงอีกแล้ว จึงคิดจะช่วยกันทำลายแหล่งอาชญากรรมโสมมด้วยตนเอง ผมมารู้ทีหลังว่า ผมนี้โง่และบ้าได้เรื่องจริงๆ แต่จะทำไมอย่างไก็ได้ ตอนนั้นผมไม่รู้ตัวด้วยซ้ำไปว่า ได้ทำอะไรลงไป

องก์ 3

ผมใช้เงินที่เหลือทั้งหมด ไปซื้ออาวุธ เงินถึงอาวุธก็ได้มาเร็ว นัทพาผมไปเอารถจักรยานยนต์ ที่บ้านของเขา มันยังอยู่ดี นัทขับมันไปที่คู่มือรถของพ่อของเขา นัทกับผม อาศัยคู่มือรถ ซึ่งมีเครื่องมือตัดต่อเชื่อม ไว้เปรียบเทียบ และช่วยกันออกแบบซ่อนอาวุธใส่ไว้ในรถ โดยอาศัยวิชาช่างจำเป็นของนัท ผมอาศัยเคยเป็นทหารผ่านสนามรบภาคใต้มาแล้ว จะเป็นหัวหน้าหรือ เราตกลงกันว่า เราจะไม่ลากคนอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเด็ดขาด ผมกับนัทจะทำกันเพียงสองคน เลือดบ้าของผมมันสูบฉีดได้ที แต่เลือดบ้าดีเดือดของนัท มันสูงกว่าผมเสียอีก

ผ่านไปแค่สองวัน ทุกอย่างก็พร้อมแล้ว สำหรับการเผชิญหน้ากับข้าศึก นัทพร้อมอาวุธติดตั้งที่ตัวรถก็มี ติดตัวก็มี บวกกับความเชี่ยวชาญ ในการขับขีรถจักรยานยนต์ ส่วนผมขับรถยนต์คู่ชีพ ที่ถูกดัดแปลงเป็นรถในสนามรบ ขับออกไป ณ จุดที่ผมรู้ว่า แหล่งของเหล่าน้ำมันซ่อนอยู่ที่ไหน

แต่ชั่วจิตใจ มันอยู่นั่นเอง บ้านหลังนั้นซ่อนอยู่ในป่าหลังสุสาน ผมกับนัท เคารรถซ่อนไว้ด้วยการตัดต้นไม้อำพราง วางกับระเบิดไว้เป็นจุกๆ ผมใช้กล้องส่องดูว่ามีกล้องวงจรปิดอยู่ตรงไหนบ้าง พวกคนร้ายวางระบบวงจรปิดที่เขตรั้วบ้าน ทุกระยะสิบเมตร ผมยังตำหนิคนพวกนี้ว่า เรื่องอื่นฉลาด แต่เรื่องรักษาความปลอดภัยนี่ ช่างโง่ชะจริง ตั้งกล้องแบบประเจิดประเจ้อให้ผมจับได้ แต่มาคิดอีกที มันเป็นความฉลาด

ของผมต่างหาก

ก่อนเข้าไปในบ้าน ต้องกำจัดกล้องตัวใดตัวหนึ่ง นัทอาสาเอาแผ่นอิเล็กทรอนิกส์ที่ทำขึ้นพร้อมกับแพรซิดส์ ที่บรรจุไฟล์วิดีโอ ต่อเข้ากับกล้องตัวหนึ่ง ผมคิดว่ามันคงได้ผล พอหลอดพวกมันได้สักระยะหนึ่ง

เมื่อเข้าไปในเขตบ้านได้แล้ว หมายได้กลิ่นพวกผมสองคน ก่อนที่จะเข้าถึงตัวบ้าน เรื่องมันจึงยุ่งมากขึ้น ผมยิงหมาตายไปทั้งสองตัว แล้วรีบเข้าไปให้ถึงตัวบ้านให้เร็วที่สุด ก่อนที่พวกมันจะแห่กันมา นัทเห็นคนถูกขังในห้องใต้ดิน จำนวนมาก ผมตัดสินใจ วางระเบิดที่ด้านหลัง แล้วเข้าไปที่ด้านหน้า ระเบิดประตูหน้า ปล່อยให้คนที่ถูกขังวิ่งกรูกันออกมา อย่างน้อยก็สร้างความสับสนให้กับพวกมันได้สักกระยะหนึ่ง โดยถือเสียว่าเป็นการเสี่ยงดวงก็แล้วกัน คนที่ถูกขังอยู่ที่นี่นะ ตายแน่นอน แต่หนีอาจรอด

ระเบิดจริงผสมกับระเบิดควัน ดังสนั่นหวั่นไหว เสียงปืนดังขึ้นมาจากทิศเหนือ ผมวิงวอนให้นัท รีบหนีออกมา นัทบอกว่า ยังเหลืออีกสามจุด ที่ยังไม่ได้อาวุธระเบิด ผมบอกไม่ต้องแล้ว หนีเอาตัวรอดก่อน พวกมันรุมสาทกระสุนใส่ นัท ผมบอกให้นัทซ่อนตัวให้พ้นวิถีกระสุน ผมจะเข้าไปช่วย อาวุธที่มีทั้งหมด ผมประเคนให้พวกมันแบบไม่ยั้ง สนั่นลั่นป่า ชนิดที่เรียกว่า อาร์โนลด์ ชวาร์เซเน็กเกอร์ ต้องเรียกพี่ หน่วยคอมมานโด ต้องกัมหัวให้

นัท พยายามตะเกียกตะกายหนีรอดกลับมาถึงผมจนได้ แต่บาดเจ็บเล็กน้อย เมื่อรวบรวมกำลังพลซึ่งมีกันอยู่สองคน ได้เรียบร้อยแล้ว หันหลังพิงกัน ยิงโต้พวกมันไปด้วย ล่าถอยไปด้วย ระเบิดเริ่มทำงานเป็นจุดๆ จนบ้านพังพินาศไปซีกหนึ่ง ส่วนอีกซีกหนึ่งยังเหลือ เพราะไม่ได้วางระเบิด

ผมถอยร่นมาจนถึงที่ซ่อนรถ นัทกับผมรีบเอารถออก ผมสตาร์ทรถยนต์ นัทควบจักรยานยนต์ พวกมันก็มีเขี้ยวเล็บไม่แพ้พวกผมเช่นกัน รถของพวกคนร้ายไล่หลังตามผมกับนัทมา ผมวิงวอนให้นัท เป็นตัวล่อ ผมรอจังหวะให้มันเข้ามาใกล้ ที่เนินดิน เมื่อได้ระยะยิง ผมสาทกระสุนปืน ที่ถูกติดตั้งซ่อนไว้ในรถ มันเริ่มทำงานตามประสาของมัน แต่ได้ผลเกินคาด ผมฆ่าเรื่องคุณนัท ตอนนั้น เขาได้กลายเป็นฮีโร่สำหรับผมไปแล้ว นัทก็มีพิษสงไม่ย่อย ปืนที่ติดอยู่ข้างรถ ชัดขวางหน่วยจักรยานยนต์ที่ตามมา เสียหลักล้มระเนระนาด

เหตุการณ์เริ่มสงบลง เหมือนพายุป่าแตกเพิ่งผ่านพ้นไป พวกคนร้ายที่เหลือเพียงไม่กี่คน ก็ล่าถอย รถของผมพรวดไปทั้งคัน แต่ทันใดนั้น ผมได้ยินเสียงเฮลิคอปเตอร์มาราวลี้ล่า พร้อมด้วยทหารมาทันเต็ม ผมกับนัท ตามไปที่บ้านหลังนั้น ซึ่งตอนนี้เหลือแต่ซาก ทหารทำการล้อมซากบ้านหลังนั้นไว้

แหม! พวกเขาช่างมาเร็วกันดีจริงๆ เจ้าหน้าที่หน่วยทหารเข้าไปเคลียร์ที่บ้าน พบซากห้องลับ จับคนร้ายได้จำนวนหนึ่ง ที่ตายก็มีเยอะ เหลือที่ถูกจับขังส่วนใหญ่รอด เพราะหนีออกไปได้ก่อน ผมถูกนำไปพบกับผู้บัญชาการ ผมเห็นแล้ว คนที่มาด้วยคือ คินาต นั่นเอง เมื่อพบคินาต จึงรู้ว่าเธอเป็นคนไปแจ้งให้ ผู้พันกระจ่าง ทราบเรื่องทั้งหมด เธอแนะนำผมให้รู้จักกับผู้พันกระจ่าง ช่างเป็นเรื่องบังเอิญเสียเหลือเกิน ที่ผู้พันรู้จักผมก่อนหน้านี้แล้ว คราวที่ผมไปปฏิบัติหน้าที่ที่ภาคใต้ ท่านกล่าวกับผมว่า ผมนี้บ้าได้เหมือนเดิม

ไม่รู้ว่าคุณตำหนิหรือชมกันแน่

อีกหนึ่งเดือนต่อมา ผมได้รับประกาศเชิดชูความสามารถ จากกองทัพและสื่อมวลชน พร้อมเงินช่วยเหลือสวัสดิการจำนวนหนึ่ง ที่หลายแหล่งอาชญากรรมต่างชาติได้สำเร็จ ส่วนนี้ท ได้รับบรรจุให้เรียนในโรงเรียนทหารช่าง กรมการทหารช่าง สมความปรารถนา พร้อมติดยศจ่าให้อีกต่างหาก

จบ.

ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่อง (Title information)

ผู้เขียน: ดิน หิน พ้า (สุติน ชาวหินฟ้า)

ความยาวเรื่อง: 120 นาที

แนวคิดของเรื่อง (theme)

เมื่อคนที่รักถูกฆ่า จนไม่ต้องเป็นภาระให้ห่วงหา บวกกับเลือดบ้าที่คลั่งแค้น เขาจึงคิดทำในสิ่งที่มนุษย์ปกติเขาไม่ทำกัน

แนวภาพยนตร์ (genre)

แอ็คชั่น (action)

เรื่องย่อ (synopsis)

มีคนเรียกผมว่า เตี้ยว เป็นทหารผ่านสงครามจากภาคใต้มาแล้ว กลับมาบ้านแบบบ้าๆ เป๋อๆ เล็กน้อย แต่ผมก็มีเมียและลูก และเมื่อผมได้มาพบกับ นัท เด็กหนุ่มที่ใจกล้า บ้าบิ่น เกินตัว แดม เป็นลูกกตัญญู เมื่อคราวที่ช่วยผมออกมาจากแหล่งอาชญากรรม โดยไม่ได้ตั้งใจ ผมกับนัท เผชิญปัญหาเดียวกัน คือถูกพวกอาชญากรต่างชาติ ฆ่าพ่อแม่ลูกเมียตายหมด ผมและนัทไม่เหลืออะไร ให้หวังและเป็นห่วงอีกแล้ว จึงนึกเป็นใจเดียวกัน กลับไปถล่มแหล่งอาชญากรรมให้สิ้นซาก ด้วยฝีมือของตนเอง โดยไม่ให้ใครมาเกี่ยวข้อง